

Müncheni beszámoló - Ballagó Mónika

2008 októberétől két hónapot Münchenben töltöttem a főiskola és a Bajor - Magyar Fórum ösztöndíj-felajánlásával. Frissen végzett német nemzetiségi tanítóként elsősorban a nyelv gyakorlása, a kinti oktatásban történő tapasztalatszerzés és a helyi kultúra megismerése motiválta utazásomat.

A majd 8 órányi oda úton nem volt időm unatkozni, hiszen a vonaton ülő hangos, vidám Oktoberfest turisták, akik már előre készültek a sörfesztiváli hangulatra, lekötötték a figyelmemet. A vidám légkör fel is oldotta a bennem lévő utazás előtti feszültséget. Bár jobban visszagondolva kezdettől fogva nagy izgalommal és lelkesedéssel vártam ezt a napot. Egy mellettem ülő diáklánnyal összeismerkedtem, akiről kiderült, hogy szintén két hónapra megy ki tanulni egyedül, így mindketten örültünk, hogy lesz kivel felfedeznünk a bajor fővárost. A legfőbb dolgok, amik az embernek elsősre az eszébe jutnak a helyről: olimpia, Bayern München, BMW, bajor népviselet, Oktoberfest, vidámság, sör, percc és bajor virsli. Én ezeken kívül még otthon kigyűjtöttem jó néhány nevezetességet, múzeumot, amiket ott tartózkodásom alatt feltétlenül látni szerettem volna.

A pályaudvaron egy Vincze András nevű kedves úr várt engem a Bajor - Magyar Fórumtól, egy magyar újságot lobogtatva, hogy felismerjem őt. Vincze úr egész kint létem alatt igyekezett pártfogása alá venni; sok rendezvényre elvitt magával, többször együtt ebédeltünk és munkahelyét, a Bajor Rádiót is megmutatta. Az állomásról, egy rövidke autós városnézést is megejtve, elvitt a szállásomra, melyet ő szerzett számomra egy rádiós kolleganőjénél.

Az albérlet számomra nem tűnt olcsónak, viszont mint az a későbbiekben kiderült, az ottani viszonylatokhoz képest még kedvezményesen is jutottam hozzá, és fekvése, adottságai miatt megérte az árát. A lakás München egyik legelőkelőbb városrészében, a sokak által művész negyedként is emlegetett Schwabingban volt, körülbelül 20 percnyi gyaloglásra az iskolától, így bérletre sem kellett költenem. A közlekedés az ottani árakhoz képest sem mondható olcsónak, viszont az élelmiszerfélék közel annyiba kerülnek, mint nálunk.

A házinénim, Eleni Torossi, egy görög származású, egyedül élő, mama típusú író nő volt, akivel hamar nagyon jó barátságot kötöttem. Eleni gyerekkönyveket ír, melyek fő témája a külföldi gyerekek beilleszkedése. Munkája nagyon érdekes volt számomra.

Az iskolát, ahol a gyakorlatomat folytattam, rögtön a megérkezésemet követő napon megismerhettem. Az igazgató nő szeretettel fogadott, körbevezetett a régi, de nagyon szépen karban tartott, belülről modern épületben, bemutatott néhány tanítónak, és adott egy saját kulcsot a tanárihoz és a többi helyiséghez.

Szabadon kiválaszthattam, mikor melyik osztályban szeretnék hospitálni. Az első néhány nap után úgy döntöttem, hogy az iskola gyakorló osztályában töltök el hosszabb időt, melynek célja a külföldről betelepült gyerekek nyelvi felzárkóztatása. Az itt alkalmazott módszerek megfigyelését és anyagok összegyűjtését hasznosnak találtam, mivel német tanítóként ezeket a későbbiekben otthon is alkalmazni tudom. Az osztályban tanuló különböző nemzetiségű (lengyel, iraki, dán, olasz, török, chilei...) gyerekek, akik többsége nem régen került az országba, itt rendkívül gyorsan sajátítják el a nyelvet. Érdekes volt megfigyelni azt is, hogy ezek a külföldi gyerekek a különböző nyelvek, kultúrák és a legeltérőbb családi és vagyoni helyzetek ellenére is milyen jól összehangolódtak és játszottak együtt. A tanító nénivel és a tanulókkal is hamar jó kapcsolat alakult ki közöttünk; a tanítást gyakran, akár napokon keresztül is átvehettem. A magyar oktatáshoz képest új volt számomra az ottani oktatás rugalmassága: a tanítók heti tervekkel készülnek, s egy napon belül a fix udvari szünetet leszámítva ők osztják be, mikor uzsonnáznak vagy pihenjenek a gyerekek, és mennyi ideig foglalkozzanak egy tantárggyal. Nagyon tetszett a pezsgő iskolai élet, melyet tapasztaltam. Az iskola vezetősége mindig igyekszik színes programok révén megszerettetni a gyerekekkel az iskolába járást. Ilyen volt például az egészségnap, közös kirándulások, az adventi készülődés vagy a kéthetente az iskolához látogató „Bücherbus”, ahonnan a diákok könyveket kölcsönözhetnek. Örülök, hogy betekinthesem az itteni nevelési- oktatási szokásokba és, hogy sok új tapasztalatot gyűjthettem a tanítás és a nyelv terén.

Müncheni tartózkodásom alatt, mint már említettem, Vincze úrral több rendezvényen is részt vettem; köztük a Bajor – Magyar Fórum és a magyar konzulátus által rendezett október 23-i megemlékezésen. Az ünnepségen megismerkedhettem a Fórum és a konzulátus vezetésével, valamint a müncheni egyetem finnugor szakának egyik tanárnőjével, Kelemen Máriával, aki felajánlotta, hogy bemehetek hozzá az egyetemi óráira. Ezt a lehetőséget örömmel ki is használtam. A tanárnő magyar órákat tart német diákoknak, melyek vidám hangulata, eredményessége és a csoport lelkesedése nyelvünk és kultúránk iránt lenyűgözően hatott rám.

Miután az első hetekben elég sok magyarral találkoztam, érdeklődni kezdtem, milyen formában tartják kint egymással a kapcsolatot. Így jutottam el a Magyar Missziós Házhhoz, mely a Münchenben élő magyar kisebbség összetartásáról gondoskodik számos érdekes program által.

Szabadidőmet leggyakrabban sétával, városnézéssel, vagy kulturális helyek látogatásával töltöttem. Münchenben vasárnaponként az állami múzeumokba 1 € a belépődíj. Igyekeztem a

hétvégéket kihasználva minél több kiállítást végignézni, s néhány kivétellel szinte mindenhová el is jutottam. Kedvenceim közé tartozott a Lenbachhaus Blauer Reiter gyűjteménye, a Pinakotheken, ahol többek közt van Gogh napraforgóit és Monet tavirózsáit is eredetiben megcsodálhattam, valamint a Nymphenburg kastélyban található interaktív természettudományi múzeum. A tudományok és a technika kedvelőinek mindenképpen ajánlanám még az Európa egyik legforgalmasabb múzeumai közé tartozó Deutsches Museumot illetve a modern, futurisztikus berendezésű BMW-Múzeumot is.

Aki Münchenbe látogat, semmiképp se hagyjon ki egy sétát az Olimpiaparkban vagy az Angolkertben, ahol a turisták és a városlakók munka után vidáman fogyasztják a fehérkolbászt pereccel és neves márkájú bajor sörökkel a Kínai toronyból szóló sramlizene mellett.

December elején, hazautazásom előtt, betekintést nyerhettem a több helyszínen megrendezett karácsonyi vásárok forgatagába is. A város főterén hatalmas karácsonyfa és betlehem volt kiállítva, a nézelődők pedig finom forralt borral védekeztek a hideg ellen.

Köszönöm mindazoknak, akik lehetővé tették számomra ezt a csodálatos két hónapot, melynek során sokat tanultam, rengeteg tapasztalatot gyűjtöttem, barátságokat kötöttem és rendkívül jól éreztem magam.

Ballagó Mónika